

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočů ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

6. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Šop. št. 6, 1—7.

Pschesčěhanja, kotrež běšche přěnja kšesčezijanska wošada wot šwjatej nješpěčelom měla pscheczerpicž, běchu jeno k rospšesčěranju kšesčezijanskeje zyrkwe šlužile, jeje wěru pošyluie a wěrnosčž ewangelija po šwěcže rošnješle. Tola tež šnutstwonje dyrbjesche kšesčezijanska zyrkej šo roššly- nicž a prawje wutworicž jako Bože wobydlenje w duchu a jako hrodzišcžo mēra wošredž njemēra tuteho šwěta. Čžežki strach jej mjenujzy psches šnutstwonnu roštoru hro- žesche. Čži bohatschi wschał běchu šamowólne w přěnej kšesčezijanskej gmejnje šwoje wobšedženstwo pschedali a wunoscht japoschtolam pschinješli, šo by šo na šhudnych rošdžělil. Tajke rošdželenje darow a dobrotow na šhu- dnych šo stawasche w přěnim čžašu psches japoschtolow šamnych, tola pschi rošcžazej wošadže bu to š čžašom wulzy čžežka wěž. Mórcenje nasto wot Gricchow pschecziwo Židam, t. r. mješ kšesčezijanami, kiž běchu hižom přiedy jako Židža abo Židow towaršchojo grichiste waschnja a grichistku rěč pschisfali, nasto mórcenje pschecziwo tym kšesčezijanam, kiž běchu židowšte waschnja a židowšku rěč wobšhowali. Čži Gricchojo škoržachu, šo šo jich wudowny pschi wudželenju dobrotow husto pošabymaju. Ššnano tajka škoržba njeje bjese wscheje pschicžiny byla. Łohko wschał je šrošymliwe, šo běchu grichiszy kšesčezijenjo, kiž běchu husto doščž šwonka Žerufalema abo w dalokim šwěcže šwoje žiwjenje mjedli, wudželazym japoschtolam bóle nje-

šnaczi, hacž židowšzy kšesčezijenjo. Nětko dyrbjesche šo roššudžicž, hacž běchu přěni kšesčezijenjo w lubosčži šylni doščž, šo mohli tajkule šwadu šbožownje škóncžicž, to šdobne a špomožne trjehicž a wošadu po potrebnosčžach čžaša šnutstwonje prawje wutwaricž. Tež tu šo wupokasa, šo woni šo dachu šwólnoje wot Šhryštufoweho Ducha wo- džicž; bórny šo šaloži přěnje wošadne šajtojuštwo, wot- hľadowarštwo šhudnych a šarjadništwo wošadnych naležnosčžow.

Šrěni wošadni pomoznižy (pschiklad ša našchich zyrkwinych přjódkšerjow).

1. Ša wošadu běchu trěbni, 2. psches wošadu buchu postajeni, 3. na wošadže buchu žohnowani.

1. Šrěnja kšesčezijanska wošada je po pschikladže šwojeho šnješa a mištra nanajpilnišcho tež w lubosčži škutkowala a šo próžowala, tež čželnej nušy wotpomhacž. Wošebje šo horje bjerjesche po šhudnych a tyšchennyh. Šwona bu bórny jich štarosčžima macžet, kiž w šwojej šmilnosčži a šnaczu ludži jich nušy šrošymjesche. Šeje mištr běšche wschał jej tež štarosčž wo wschěch potrebnych na wutrobu šwjasał š tymi šłowami: „Šchtož wy čžinili šče jenemu mješ tymi najmješšchimi mojimi bratrami, to šče wy mi čžinili.“ Duž běšche šo hižom přěnja kšesčezijanska wošada ša potrebnych štarala psches to, šo jim wschědnje šmilne dary pošicžesche abo jim blido pschikrywasche; a to wscho je šredkow, kotrež čži šamožicžischi lubosčžiwje woprowachu. Japoschtoljo jako wodžerjo wošady tele dary wudželowachu a štarosčž ša šhudnych nawjedowachu, kaž wschał woni wschitke wošadne maležnosčže šami wuwjedžechu. Š to běšche

dlějšchi czař wšchitto derje schlo, haj, jap. skutki nam powjedaju: „Teje šhromadžisny tych wěrjaznych běšche jena wutroba a duscha (4,32)“. „W tych šamnych dnjach pať, jako wuczobnizy pschiběrachu, sta šo mórčenje wot Grichifkich napschecziwo židam, šo jich wudowy we wšchědnej šlužbje šapomnjene buch.“ To je čzišče tež po dženšnišchim nashonjenju: Šdžez šo šmilne dary wudželujaj, tam šo hušto tež nješpokojnošč a morkotanje pokasujetej. W tutej naležnoščzi pať šo nětko tež žyła ponižnošč, mudrošč a nadobnošč japoschtolow wopokasa. Woni šo njepokasujaj franjeni abo rošhorjeni, šo je jich próza tať malo pschipošnacža namakala, ale pytaju šami se wšchej lubošču a šhutnoščzu tón pobrach wotštronicz. Haj, woni běchu špósnali, šo woni pschi tajkim pschisporjenju wošady nješmóža wšchitte naležnoščze wošady šami wobštaracz, hdyž nješmė jich najprějšche a najwadžnišche šastojništvo pod tym čzerpicž, mjenujzjy ewangelij pschipowjedacz a tuto nješbješke šublo po šnjesowej pschikašni čžlowjekam pošficžecz. Woni běchu šo pschekšwědcžili, šo, jeli šo woni šwoje mozy a šwój czař dale tať w starošči ša šhudnych, we wopokasanjy čželnych dobrotow a we wobštaranjy šwonkownych naležnoščzow wošady pschetriebaju, by jich dušchowpastyrške dželo pod tym čzerpilo. „Duž šawolachy čzi dwanacžo tu šhromadžisnu tych wuczobnikow a džachy: To šo nješlušcha, šo bychmy my šo šłowa Božeho wostajili a šlužili š blidam.“ To nješje žane šłowo hokeje hordošče, ale dopokas šwěrnošče napschecžo pschikašni jich mištra: „Džicže po wšchem šwěcže a předuječe to ewangelijon wšchittemu štworjenju.“ Woni derje wjedžachy, šo šchescžijanska gmejna ženje nješmė ewangelij podtlóčžicz; pschetož móž Boža je, kotraž šbóžnych čžini wšchittich, kiž do njeho wěrja. A tež našch czař šebi nješmė myšlicž, šo šmė wón šebi Bože šłowo šlutowacz psches nēšajše druge wužitne powucženja a šabawjenja a špomožne wuwjedženja. Bože šłowo haťle tež wšchej woporniwej šlužbje prawu móž dawa a ju w štrownych kolijach šdžerži. Na drugej štronje pať japoschtoljo tež nješchachy starošč ša šhudnych a hajenje šwonkowneho wošadneho lěpscheho šanjerodžicz; pschegara nusa bėdnych jim na wutrobje ležesche, a ewangelij dyrbješche tež tudy šwoje šbóžne plodny pokasacz. Wjšche teho tež japoschtoljo jako mudri wodžerjo derje wjedžachy, šelko žohnowanja tež šwonkowny porjad a šrute šarjadowanje wšchěch naležnoščzow ša šchescžijansku wošadu šobu pschijnješke. Tehodla dyrbjachy woni wošadu tež w tej myšli wutwaricz a wšcho jeje škutkowanje derje šarjadowacz: wulku potrebnošč běchu woni w prawym czařu špósnali a čžychy jej wotpomhacz. Woni šami radžachy: „Lubi bratišja, rošhladaječe šo po šydom mužach mješ wami, kotřiž dobru šhwalbu maja, a šu polni šwjateho Duchy a mudroščze, kotrymž tu prózu bychmy poruczili. My pať čžemy pschi modlitwje a pschi tej šlužbje teho šłowa wostacz.“ Tať nasta přenje wošadne šastojništvo, š wošebitym počahowanjom na wošadnu šhudobu. Tež my mamy dženša w našchich wošadach podobne šastojništvo, šastojništvo žyrkwinych přjódštejerjow, kotřiž maju šo š duchownym šastojništwom šobu ša porjad wošadneho a šemscherškeho žiwjenja postaracz a wšchelake wošadne potrebnošče špokojicz, a tež na šwojim džele pomozni bycz, šbožo wošady twaricz.

2. Wubjerna běšche ta rada japoschtolow a šo žylej šhromadžisnje špodobasche. Čzi japoschtoljo nočžychy tutnych pomoznikow šami pomjenowacz. Čžile dyrbjachy mužojo

bycz, kotrychž dowěrjenje wošady pschewodžesche, a duž dyrbjachy šo wot wošady šameje wušwolicz. Tať tež šo našchi žyrkwini přjódštejerjo dženša hiščeže wušwola psches tych wólbyškmanych mužow (wolerjow) wošady; wošada dyrbi tehodla tež jich se šwojim dowěrjenjom pschewodžecz, tehodla pať tež š woprědka na to hladacz, šebi tych šhmanych a pschihódných mužow wušwolicz. Šo šajkich mužach šo přenja wošada rošhladowasche? Šiž mējachy dobru šhwalbu a běchu polni šwjateho Duchy a mudroščze. Dobra šhwalba běšche třebna, šo móžachy wošadni hižom po tym šebi dobre wuplody jich škutkowanja lubicz. Ale kóždy čžlowjek, kiž čže w Božim šraleštwje nēšchto wulke a špomožne wuškutkowacz, dyrbi šnutškwonje wot šwjateho Duchy čžerjeny bycz. Duch Boži jeho napjelni se žiwej wěru, dawa jemu móž š pschewinjenju wšcheho šleho a wšchěch šadžewkow a jemu wutrobu š lubošču šhřeje ša wšchěch wošadnych, wošebje ša tych najpotřebnišchich po čžele a po duschi. Haj, šwjaty Duch jeho šameho tež wušwječzi, šo wón w žiwym šchescžijansktwe štejo a w šchescžijanskich počinkach šo prózujy wošadže š dobrym pschikladom šluži, šo šo š Božemu šłowu džerži, šwjaty dženš prawje šwječzi a pschede wšchem šhryštuša a jeho žyrkej lubuje. Ale škóncžnje dyrbjachy čžile mužojo tež prawu mudrošč mēcž, kotraž njedawa bješ rošmyšlenja, ale tych potrebných wunamako, a šo hlada, šo nješbychy te rjane dary nēšajšemu lěnjemu abo nješódnemu jeno š škazenju šlužike. Šobu džak, tež dženša šo tam a šem hiščeže tajzjy wuštojni, šwěrní a hódni šlužobnizy wošadow namakaju, kotrymž je pschi šwojim wšchědnym džele najrjenišcha a najlubšcha mšda, šo šmėdža š lubošču, prawdoščzu a se šwojim nashonjenjom šjawnje šobuškutkowacz na šchescžijanskej wošadže. — Tať nasta w starej žyrkwi šastojništvo diakonow, t. r. šlužobnikow, kotřiž čžychy wošadže w lubošči šlužicz, wošebje jeje šhudym a bėdny. Dženša pať mamy š wjetšcha w šrěnich a wjetšchich mēštach wošebje wuwucženych pomoznikow wošadneho žiwjenja, kiž šu šebi jako powołanje šwojeho žiwjenja wušwolili, w nēšajšej šchescžijanskej wošadže tajku špomožeršku šlužbu dokonjecž. Woni šo, na pschiklad, w bratrowskim wušstawje w Morizburgu wuwucža, a potom šlužbu doštanu w šchescžijanskich wošadach (jako wodžerjo towarštwow mlodoščze, jako wodžerjo šchescžijanskich šhromadžisnow, wošebje pať jako pomoznizy abo hospodarjo we wšchelakich wušstawach šnutškwowneho mišionštwy). Šdžez čže žadny ša šwojeho šbóžnika a šwojich hubjenných šobučžlowjekow šahorjeny mlodženz ša šwoje žiwjenje prawje špokojaze a wulzy hódne dželo mēcž, nješ šebi pschemyšli a šo da wuwucžicz w hižom špomnjonym wušstawje. Ale tež diakonišy dženša we wjetšchich šchescžijanskich wošadach namakamy, žóške pomoznizy, kotrež wošebje šhorých wotšhladaju, ale tež hewať we wšchelakich wušstawach škutkujaj. Wone šo wuwucža w diakonišyškich wušstawach, na pschiklad w Draždžanach, a w našchim šraju je wulke žadanje po nich. Měšotrejžkuli mlodej holzy šo tu nadobne a wutrobu špokojaze polo škutkowanja wotewri. — My widžimy pať: Mješ je šo našche žyrkwinske a wošadne žiwjenje w běhu czařa tež wulzy rošmiko a do wšchěch bokow wutwarilo, wone tola wobšteji na starožyrkwinskich šakladach, po japoschtolškim pschikladže. Tón šnjes pať čžyž nam tež japoschtolškeho ducha dacž! — Šdyž běšche šo 7 pomoznikow wušwolilo, dha woni jich psched japoschtolow postajichy, kotřiž šo modlachy a škladžechy ruzy na nich. Tež našchi žyrkwini přjódštejerjo šo pod

modlenjom a dobroproščenjom do jich rjaneho sastojuštwja sapokasaju.

3. Bórny šo na Jerusalemskej wošadže pokasa, šo bu tole sastojuštwjo ša zyrkej š wulkim žohnowanjom: „To šlowo Bože roščješče, a tych wučžobnikow w Jerusalemskej bu bórny jara wjele. Tež wjele wot tych mješnikow buchju tej wěrje pošlušchni.“ Bože šlowo wščať móžješče šo bjese wšchěch sadžewkow w mozy a wješkešći předomacž, kaž běchu šebi to japošchtoljo pošcheli; to je tola tón najwážnišči šredť, našchemu hrěšchnemu a hubjenemu čłowještwju pomhacž, a tež ša našch nowšchi čaš Bože šlowo hišchěže njeje nicžo wot šwojeje stareje wupruhowaneje mozy šhubiło. Wšchitke jeno čělne wobštaranje čłowjeka š sbožu njemoczěhnje a jeho žadanja nješpokoji; tež porjadne jałmožiny njemóža nusy wotpomhacž a čłowjeka wobšbožicž; hdy by zyrkej jeno šemške dary wudžělala, kajtež by někotryžfuli rad wot njeje žadał, wona njeby nikomu š sbožu dopomhala; tole móže wona jeno dokonjecž pošches tu bójšku móž ewangelija a modlitwy. — Ale tež škutki lubošće móžachu nětko hačle tak prawje we wošadže šačžecž, hdyž běchu wošebje šarjadowane. Přenja šcheshćijanšta wošada je ša wulzy wážnu a nusnu wěž džeržješče, a šmilne dary po šymnym mechaniškim waschnju bješ čzopleje wutroby a bjese wšcheho pošchemyšlenja njewudžělešče, ale pošchi wšchěch škutkach lubošće šebi na to myšlešče, hubjeneho čłowjeka tež woczahnyčž a wumóž š jeho hubjenštwja a jeho pošcheměnicž do hódneho a šbožowneho štawa Božeho kraleštwja: Šajka žywa jałmožina! Šdyž tež je w našchim čašju šemške kraleštwjo, wot šcheshćijanšeho ducha pošchewšate, štarošć ša šhudnych a š wulkeho džěla tež bėdných na šo wšalo, dyrbi tola zyrkej ta žywa dušcha wšcheje štarošće ša šhudnych a bėdných wostacž a woczi ša bližšich nusy wotewrjecž a wutroby šhrěcž; wona dyrbi šama š dobrým pošchikladom do přědka hicž we wumóžazej, mobarnowazej a šdžeržazej lubošći, kaž to wošebje w šnutštownym mišionštwju widžišch. Ale zyrkej dyrbi tež wšchitkón škutk lubošće w štrowných a dobrých kolijach wješćž, a to wona šamóže pošches Bože šlowo. — Tak bėšche Jerusalemska wošada šbožownje sastojuštwjo we wošadže poštajila, kotrež jej najwjetišče žohnowanje pošchinješče. Šusy bu wotpomhanej, jednota a měr šašo šačžahnyšchtej do wošady, kotraž widomnje pošchibymašče. Zyrkej pak móžješče nětko jako štarošćiwa macž wšchěch šhudnych, hubjených a bėdných še wšchej mudrošćju, wobhladnivosćju a špróžnivosćju šbože a derjehicž pošchisporjecž a tež tak dušche wotewrjecž ša njebjeske šbože a kubla. To pak dyrbi dženska hišchěže kóžda wošada tak wjele, hačž w jeje mozach leži, tak, šo móže wona, kaž něhdy w štarým čašju, tež na šwojich šhudnych, šchromých, bėdných, šanjerodžených pokasowacž jako na šwoje škoto, šlěbro, šamóženje a bohatštwja, kotrež jej jako daň džak čłowještwja a Bože špodobanje pošchinješču. —

Nječ šo Božemu šlowu a modlitwje w našchich wošadach nihdže nješadžěwa, ale nječ šo ewangelij wo šhryštušžu wšchudžom š wješkešćju a horliwosćju pošchipo-wjeda a šlušchi; ale nječ tež wšchě škutki lubošće kčžěja. Nječ wšchitzy zyrkwini přjódštejerjo a wošadni pomoznižy wšchě dobre škutki špěchujaja a podpjeraja a še wšchej lubošćju na wošadnym lěpšchim šobuškutkujaja, haj, nječ kóždy šlaw zyrkwije je šebi wědomny teje lubošće, kotruž je wón šwojemu bližšchemu a šwojej zyrkwi winojty. Bóh pak žohnuj kóždy škutk, kotruž šluži š rozšchěrjenju jeho kraleštwja! Šamjen.

K. w K.

W žnješkim čašju.

Štób: Šchtož Bohu wjetšchnemu šo podda —

Čješć přenja, Šnježe, tebi šlušcha,
Džak, šhwalba š čžichej modlitwu!
To šu te dary, kotrež dušcha
Čži hnuta nješče š woporu,
Šo šy naš šchčedrije žohnowat
A rjane žně nam š nowa dał.

Šwój mišy beshćž je š njebjaja padał
Na našču rolu wobšytu;
A je šej wušy: škónžo žadał,
Šón čzople pruhi hrějachu.
Ty špožčži šytwam šroščenje,
A tvoja móž je kitalšče.

Tak je, šchtož š nadžiju bu šyte,
Ššo wšchitko derje radžilo;
Nětk wošpjet Bože blišo kryte
Mašch pošchod šobu, mój šcheshćžano!
Duž ša to Božu mišošć šhwal
A Bohu džakny wopor pal!

K. A. Fiedler.

Ja mru wšchėdnje.

1. Kor. 15, 31.

Šchtož šo narodži, šmjercž šobu na šwět pošchinješče a ju pošchezo w šebi nošy. Tež pola najštrownjšcheho a w najrjenšchim kčžěwje štejazeho čłowjeka wona w potcžnym kucžiku šedži a šaka, doniž nahle njewudry, jeho škónčnje pošchemozuššchi. „Šchto wě mój kónž? wón šnadž je bliško; čaš minje šo, šmjercž pošchikhadža“. Duž čžu ja wšchitke dny a hodžiny na šwoje wumrjecče špominacž. Wotějera džě kóždy džěň, kotryž dožitwjam, džěl mi pošchiměrjeneho čašja, a šchtož wot mozy šlawow a šmyškow pošchetřebuju, to šo škónčnje mojemu žiwjenju wotčahuje. Tak ja wšchėdnje mru, hdyž to prawje wobhladuju. Š tak je mi to nusne, šo šo wšchėdnje na wumrjecče pošchihotuju! Běžny a krotki je mój čaš, ja nješmēm jemu njewužitemu twochnyčž dacž. Bóh šbudžuj mje š šwěrnosći; wón wučž mje wopomnicž, šo dyrbju wumrjecž, tak šo bych mudry byl, šwój čaš derje wufupowal a šo wšchitke dny wo dohycče tajkich poškadow próžował, kiž mi wěcžnje wostanu, hdyž ja w šmjercži wobšėdnju.

Šaj, ja mru wšchėdnje. Šdyž je čaš čłowškeho žiwjenja pošlojžu pošchetročžik, dha počžinaju šmyšky a šlawy čžiche šnenahla džěto šmjercče na šmjertnym čžěle šačžuwacž, a bórny šo podobajloni a š šemi potula, wot kotrež je wšata. Šad tym šo nočžu štróžicž, hdyž je to nětko na mni, ale čžu čžim naležnišcho to žiwjenje phtacž, kotrež njeje wot delka, ale je wot horka a nad kotrymž šmjercž žaneje mozy nima.

Wšchėdnje móžu w tym šwoje wumrjecče šačžuwacž, hdyž widžu, tak mi šwět nješchecželnihy bywa a na wšchelatore waschnje čžucž dawa, šo mje šańcž nima. Šola tež nad tym šo nočžu šrudžicž, ale čžu šebi to wjele bóle ša šnamjo šlužicž dacž, tak je ša mje wulki čaš, šo šhutnje šapocžinam, šwětej wotemrěwacž a na jeho lubošć abo njelubošć nježiwacž, ale jenicžzy na šwojeho šnješa hladacž; pošchetož wón je, kotryž mje šudži, a mam-li jeho, dha nicžo njerodžu wo njebjeka a šemju. Dobre šwědomnje pošchod nim, to budž mój trošcht a moja podpjera, hdyž šo wšchitke čžagne šepjery počžinaju šamacž. Bóh je šnješ mojeho žiwjenja; jemu šo porucžam; wón wšmi mje do šwojeho wobarnowanja a špožčž, šo ja pošchi wšchēm wšchėdnym mřecžu tola wšchėdnje roštu w tym

žiwjenju, kotrež njemumrje a sa kotrež je mje wón pomokał psches Sefom Khrysta.

F.

Dopomnjeński wěnz.

W hrodze Hohenpieriž so w smjertnej stwoje kraloweje Luisy wěnz khowa. Dawno swjadnjene so jeho kopjena a róže, ale sčtož ma wón wošebiteho na šebi, dopokaže, so pod schlenzu runje na tym městnje leži, na kotrymž je njesapomnita kralowa něhdy wudychala. A wopradowe je tón wěnz winojty, so by so khowa a jako snamjo lubosče hiščeje k posdžičim narodam rěčal. Pschetož tón njeběšče na jejnym smjertnym dnju žadnu druhi wil, hač prynz Wylem, posdžiči klawny kžor Wylem I. Jako běšče jeho macž na pschezo woczi samknyła, bě wón do hrodoweje sahrody khowa, pod khlami róže a kwětki hromadu nožyl a tón wěnz sam wil. Tón pak so kralowej šobu do rowa nje položi. Prynzowy džed, wójwoda Korla, běšče šebi jón wot šwojeho pschichodneho šyna, wot krala, wróczo wuprošyl, so by jón jako rjanu dopomnjeńku na šwěrnju džěšćowu lubosč šwojeho wnuka na šwojim hrodze Hohenpieriž khowa. Tam je dženska hiščeje, a kóždy zusy šebi jón hluboko-hnuty wobhlada jako dopomnjeńku na teju dweju njesapomniteju — na šwěrnju kralowstu macž a jejneho wulkeho šyna.

Czěpjenja wjedu k Bohu.

(Potracžowanje.)

Jako bu sa pierschčeń dostaty pjenjes pschetrjebany, pschińdže husto tradanje a jeno male kuczički móžachu so žoldkej podamacž; Maruschyžnych dobrotow pak njechajše Franz dlěje wužimacž. Na semi Maruschyžneje stwy šedžesche tehodla Franz, wot šeběraných lapow wobdaty, a je wubjerasche, so by je na pschedań pschihotował. Dha bližeschtaj so spěšnje dwaj mužej: Masch inspektor a škótnik šastupischtaj. Krótke postrowjenje, džak a počas pierschčeńja bě džělo wotomitnjenja. Franz pósna pierschčeń sa šwoje wobšedženstwo a jako běšče to wuprajil, džesche wyschšči inspektor:

„Wot toho macže tutón pierschčeń?“

„Sa šym jón šwojemu nanej kradnył, krótke prjedy hač ja nje džakowny s domu čžetnych a mjes šeklerjom běžach!“

„Mój šyno, tak šym tebje namakał a mam čže šašo; Božo, budž wěčnje khowa! Šój na moju wutrobu, šhubjenty a tola mi drohi šyno!“

Sčto so nětko sta, hodži so lóžo šacžucž, hač wopšacž. Šan a šyn ležeschtaj šebi na wutrobje a šakaschtaj kaž džěšćži, a tež woczi škótnika pjelnjeschtej so se šylami šacžucžiweho džěšćbracža.

Kak džiwajše so Maruschka, hdyž dom pschińdže a njenadžite pschemějenje šwojeho Franza šhoni. Tež wona so šadowajše nad wješelom šadowšćených.

* * *

Šalěčzo se šwojim mišym wodychom, se šwojim škóncžnym mejškim woblicžom, se wschěni šwojimi wješekymi špěwarjemi powětra bě šašo pschisčto a wokolnosč Morawza a wobhdjenje hajnika Šažnika pschekrašni.

We tutym domje bě někotre lěta lubosne čžiche žiwjenje knježilo, a pschi wschitkej porjadnej džělawosčži a pschi wschitkim pilnym škutkowanju njebě so ničzo špomnjenja hódne štalo. Wobej džěšćži buschtej kaž šotije wocženjenej, pschibjeraschtej na štarobje kaž na mudrosčži a wjedženju, a Boža hnada wopokasa so šjawnje nad nimaj a šjomi wocženjerymi. Šudowa Šahrod-

nikowa bě domowinu namakała, a hajnik a jeho mandželska čžesčeschtaj ju kaž macžer a so tež tak pschecžimo nej šadžeržeschtaj.

Šo poslednich hodach bě džiwna hibicžiwosč k Šažnikž nanej a macžeri pschisčła. Šisty buchu pschinjekene, listy buchu wot-póšłane. Šot tych pschinjekených listow běchu mnohe s 5 šnglemi šamknjene. Šo tym, sčtož w nich štejesche, šchošarka Šahrodnikowa — kaž ju ludžo šašo mjenowachu — ničzo nješhoni. Šrijedy bě hinaš bylo; psched nej njeběšchtej Šažnikž mandželskaj ničzo potajiloj. Šě-li hajnikowa hewaš šłowo jendželskeho domlubowarja: „My house is my castle!“ (to rěka: Mój dom je mój hrod!) — jako tak prawje sa nju šlacžaze wopokasała, šdasche so, so je so jeje žyle wajšnje pschemrocžilo; pschetož wona pschemodžesche husto šwojeho mandželskeho, hdyž wón prječž džěšče abo jědžiče. Druhdy jenož poš dnja, někotry šróčž pak wjožy dnjom prječžach wosta.

W Dubowčžinje šebi ludžo powjedachu, so je šchošarka Šahrodnikowa wjele pjenjes namrjela, dokelž bě wona wschitkón dołh njebočičkeho šchošarja šaplacžič dala, so by wopomnjenje šchošarja šašo k čžesčži pschinjekła. Hajnik Šažnik pntasche a šledžesche sa tajkimi dožnikami a šaplacži jich. Ludžo s wěštosčžu wjedžiču, tak wulki pjenjes bě namrjela a wot toho bě tuto wobšchěrne herbštwo dostala. Šeno Šahrodnikowa njewjedžesche ničzo wo wulkim jej pschipadnjentym šbožu.

Šši hodžiny wot Morawza šdalene ležesche krašne rycžerške abo šemjanške kublo, s rjanymi a wobšchěrnymi twarjenjemi. Šě to šamo wot wulkeho parka wobdate a k pošnožy ležesche šhětro wulki hat. Něhdy psched lětom běšče wobšedžer tuteho kubla wumrjel a jeho šawostajeni čžychu kublo dla lóžičkeho džělenja herbštwu pschedacž.

Šohaty Šuša, kaž rěkasche hrabja abo wjerč, bě tuto kublo šupil. Šsobotu psched šwjatkami pschińdže nowy knjes a do šwojeho noweho wobšedženštwu šacžesze. Šě to wošebnje wudraščeny knjes, kotrehož šředk ruski rjad debjesche. Š nim běšče mlody knjes šobu pschischoł, kotryž mješesche jeno jene wošo a na jenu nohu šlazasche. Tež pschicžesze s nimaj štara macžerka, kotraž bě po ruskim wudraščena. Šschitžy škuzobni w dworje štejachu, so bychu noweho knjesa powitali. Šutzšhód pschi hrodze bě rjenje wudějenty.

Tam powita jich jedyn hajnik a wjedžiče jich do hrodu, hdyž bě wschitka pschiprawa k wobhdlenju wobštarana. Tutón hajnik běšče naš Šažnik, pschetož wón bě listnje porucžnosč k škupjenju tuteho hrodu a wscheho, sčtož k njemu škuschesche, dostal a šup tež sa noweho knjesa wuwjedł.

(Pschich. škóncženje.)

Šschelake s bliska a s daloka.

— Šarške město we Šucžu je so wupšalo a maja so šamolmjenja po móžnosčži šóršy na k. šararja Šurka w Delnim Šujesdže, jako šastupjerja knjesa šollatora rycžeršublerja Šröhliča nad Šucžom pošlacž. Še jara pschecž, so by so na to šarške město šerbški kandidat šamolwil, dokelž ma pruska wyschnosč wotpošlad, tole šarške město šběhnyčž a s Delnim Šujesdom šjednocičž. Šdyž so nitko ničto nješamolwi, wyschnosč šwój wotpošlad škóncžnje dožpije a šerbške šarške město, kotrež je lěštotetki wobštalo, so šhubi.

— W Šühlheimje je so na želesnižy šrudobne nješbože štalo. Čžah, kiž pschepšěšnje jědžesche, psches šolije, hdyž džěšćerjo porjedžachu, wustlocži. 15 čžłowjekow je wo žiwjenje pschisčto, čžesčto šranjentych je 7, lohko šranjentych 24.